

вече сериозенъ, а майката повече и повече състрадателна и всякога готова да защитава дѣтето.

Сжщитѣ бѣлѣжки може да се направятъ относително възпитанието и на двата пола. Възпитанието на момчетата се пада по право на бащата, а възпитанието на момичетата — на майката, и то по твърдѣ явни причини, върху които бесполезно е да се спираме. Бащата като има най голѣмата отговорностъ за възпитанието на момчетата, майката тогава се възвръща въ естественната си роля, благосклонността и състраданието. Въ възпитанието на момичетата, напротивъ, жената има повече работа и власт, и тя взима мѣстото което бащата оставя. Така се умѣкчаватъ, смѣсватъ и уравнивяватъ споредъ обстоятелствата разнообразитѣ и противоположни качества на бащата и на майката въ възпитанието.

Но ето едно послѣдно размишление което трѣбва да накара мъжътъ и жената да съединятъ всичкитѣ необходими качества за едно добръ разбрано възпитание.

Колко хубавъ щѣше да бжде животътъ, ако бѣше всякога така устроенъ както се вижда да го желае природата. Момъкъ и дѣвойка се обичатъ; тѣ се оженватъ, иматъ дѣте, съобщаватъ на това приятно създаване нѣщо отъ първата прѣснота на любовта си. Дѣтето расте, и, колкото повече то има нужда отъ нѣщо по сериозно, толкова повече родителитѣ му печелятъ въ здрѣлостъ. По сетнѣ дѣтето се настанява: ако е момче, влазя въ нѣкое поприще; ако е дѣвойка, омъжва се; и родителитѣ, спокойни за сжд-